

PESTI FŐTEMLŐM

SPIRITUÁLIS KÖZÖSSÉGI LAP

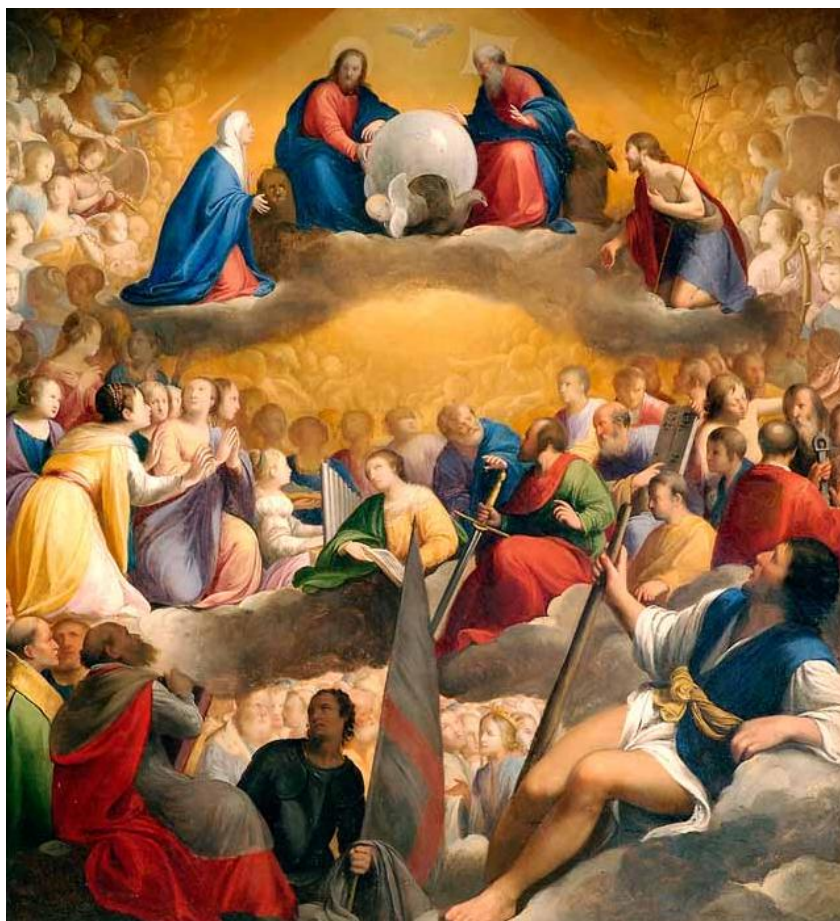
IX. évf. 53. szám

2022. november

Tartalom

- Apostoli folytonosság
- Reményteljes fények
- Közelgő jubileumok
- Szeretettel szolgálni
- Caritas Hungarica díj
- Az Oltáriszentség csodája
- Októberi zarándoklatunk
- Hangversenysorozatunk
- Mindenszentek és halottak napja
- A Senior Csoport Vácon
- Özvegyek lelkigondozása
- Ki viszi át a szerelmet

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA

1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

Az apostoli folytonosságban élő egyház

Október 17-én ünnepli anyaszentegyházunk Antiochiai Szent Ignác püspök és vértanú emléknapját. A Traianus császár alatt, 107-ben vértanúságot szenvedett főpapot püspöki székvárosából vadállatokkal való küzdelemre ítélve Rómába hurcolták, hogy így vére hullásával tegyen tanúságot a föltámadt Krisztusról. Útja közben hét levelet írt a különböző egyházi közösségeknek, amelyekben Krisztusról, az egyház szervezetéről és a keresztény életéről ad tanítást. Ezek a dokumentumok fennmaradtak, így ma is olvashatók. Nem kell igazolnunk, hogy sok más egyéb anyaggal együtt milyen nagyhorderejű forrásai ezek a keresztény közösségnek, az ősegyház életének. Mivel pedig Szent Ignác Szent Péter második utóda volt Antiochiában a püspöki székhelyben, ismerte az apostolokat, tehát kijelenthetjük, hogy hiteles tanú, aki cáfolhatatlan bizonyítékul szolgál azzal kapcsolatban, hogy Jézus jól szervezett egyházat alapított tanítványaiból minden idők számára az ember üdvössége érdekében.

Mindebből következik, hogy a vértanú püspök Krisztus életének közvetlen közelségében az isteni kinyilatkoztatás ismerője, birtokosa és letéteményese. Rajta keresztül is töretlen folytonosságban hagyományozódik át mindaz, amit Krisztus ajándékozott nekünk, üdvösségünk javára. E folytonosság napjainkig fennáll és töretlen. Anyaszentegyházunkban azzal azonos tanítás és szentségi-, keresztény élet zajlik ma is, mint amiről Antiochiai Szent Ignác tanít, és amit kortársaival élt. 2000 év töretlen folytonosság – ennek vagyunk mi is részesei, örökösei, láncszemei!

Másodszor mindez bizonyítja, hogy Krisztus egyházat alapított, mely látható intézmény is, jól szervezett hierarchikus rendben. Szent Ignác egymás föl- és alárendelt szolgálatokat nevez néven, amely tény – többek között – bizonyítja, hogy az egyházi rend hármas fokozata az ősegyházban, az apostolok

korában már kialakult, létezett. A krisztusi papság teljességét a püspökök (az apostolutódok) viselik, alárendelten segítőtársaik a „presbiterek” (az áldozópapok), s végül velük együtt szolgálják Isten népét a diakónusok (a szerpapok), akik elsősorban a szegények gondozásában játszanak szerepet, valamint az Eucharisziával erősítik az üldözések miatt börtönben sínylődőket és a betegeket.

Szent Ignác levelein átsüt az egyház egységéért való aggódó szeretet. Mindenszentek ünnepe és a Halottak napja éppen ezt az egységet teszik megtapasztalhatóvá számunkra, meghozzá tér- és idő felett. A földön zárandoklók közössége (mi), a tisztuló egyház („a tisztítótűzben élő lelkek”), és a dicsőséges egyház (az üdvözültek) egységet alkotnak Krisztus titokzatos testében, az egyházban. Az Isten földön zárandokló népében pedig a Szentlélek garantálja mindazok együvé tartozását, akikben Krisztus él, s akik Krisztusban élnek. Ez a közösség tehát sajátos összetartozást jelent Krisztusban. Ez az egyház lényege. Ez akkor is fennáll, létezik, ha a történelem folyamán az emberi bűnök azt újra és újra veszélyeztetik, illetve kikezdi.

Végül Szent Ignác leveleiben szerepel egy kérés a római közösséghez: ne járjanak közben érte, hogy a vértanúságát elkerülhesse. A főpap tiszta búzává vágyik lenni, melyet „a vadállatok fogai örölnék meg”, hogy így belőle élhessenek a keresztények. Az ő és vértanútársai vére hullása az egyház magvetése. Hősies életük, áldozatuk további keresztények hitének, Krisztus iránti elkötelezettségének oka, forrása. Milyen fölemelő érzés számunkra, hogy mi lehetünk azok, akik ebből a közösségből valók vagyunk, akiknek ilyen elődeik vannak, akik ilyen örökségnek birtokosai!

Szeressük tehát egyházunkat, legyünk hűségesek hozzá és – a magunk tanúságtételével – gyarapítsuk láncszemként továbbadva az élet forrásait a következő nemzedéknek!

Zoltán atya

Reményteljes fények

Az egyházi év mindig megdöbben. Feladata, hogy évenként megismételve elénk tárja Jézus misztériumát, a megváltást. Ennek állomásai: a megígérés és a várakozás - ez az Advent. Ezt követi Isten belépése a világba, a próféták által megjövendőlt koreográfia szerint, a Karácsony. A tanítást, amelyet Jézus velünk közölt, az évközi vasárnapok tolmácsolják. Következik a szenvedés, az istenfiúi halál – de a nagy Főszereplő – amint többször is megmondta előre – harmadnapra feltámad. Húsvét kimondhatatlan öröme tölti be az emberszíveket. Külön szép ünnep Jézus mennybemenetele, amelyről az Áldozócsüdtörtök dalol. A Szentlélek eljövetelét is megígérte drága Megváltónk, ez Pünkösöd mély tartalma. Az Istenfiú szőlő végső nagy győzelméről is, ezt Krisztus Királykor ünnepeljük.

Igen ám, de november elején szinte „ünneprontásként” felcsendülnek a requiemek, megjelenik a fekete színű liturgia, és üzen a halálról, a mi elkövetkező halálunkról.

Igaz, Jézus csodálatosan, tapintatosan tárja elénk e megszokhatatlan, félelmetes eseményt, mégis beleremegünk. Hogyan is mondja az Üdvözítő? „*Ne legyen nyugtalan a szívetek! Higgyetek az Istenben és bennem is higgyetek! Atyám házában sok hely van, ha nem így volna, megmondtam volna nektek. Azért megyek el, hogy helyet készítsek nektek. Ha aztán elmegyek, és helyet készítek nektek, újra eljövök, és magammal viszlek benneteket, hogy ti is ott legyetek ahol én vagyok.*” (Jn 14,1-3)

Jézus azt tartja legfőbb megváltói küldetésének, hogy minket megszabadítson bűneinktől, és alkalmassá tegyen az örök életre. A Szentírás szerint a természetfeletti hitnek és az örök élet vigasztaló reményének nagyon sok ellensége van.

A megásott sírok szélén, halottak napja küszöbén, bátran nézzünk szembe e romboló erővel, hogy eljuthassunk az őskeresztények fennkölt megbizonyosodására, akik a halált mennyei születésnapnak nevezték és tartották.

Amikor szembe kell néznünk a halállal, amikor meghal valaki a szeretteink közül, amikor öregsünk és betegek leszünk, szint kell vallanunk, hogy mi a véleményünk az örök életről.

Mi is a hit? Kiszabadulás földi létünk kis ketreceiből a végtelen felé. A személy magára találása. Központba jutás. A szeretet erőtere. Hozzáértők, nagy egyéniségek a mai világ drámai válsága egyik fő okának azt tartják, hogy a világ *központ nélküli*. A világháló által nyújtott millió és millió információ megsebzti azt a képességet, amely képes lenne egységbe rendezni a megszámlálhatatlan értéket.

Kellene egy vonzó, igazi középpont, tudatalatti és tudati világunkban egyaránt, ami igazi érték. A hamis érték kirostálódik, még ha valamely világnézet vagy féktelen ösztönösség értéknek hazudja is. Éppen a középpont nélkülség szüli a hitetlenséget, hiszen a rossz optika miatt rossz a látás, új és új tévút, kudarc keseríti el az emberek millióit.

Hatalmas erőter, a kétségbeejtő sötétséget fénné varázsoló az a Valaki, akinek feltámadása miatt a hívő ember immár kétezer éve oda meri írni a temetők bejárata fölé: *Feltámadunk!*

Őt, a nagy Valakit, a Názáreti Jézust akarja az idéltlen ellenerő kihagyni, kisbetűvel írni, lejáratni. Az egyetlen megoldást a kiásott sírok közelében, az élettelen hamvakat tartalmazó urnák mellett.

Egy hitét vesztett férfi a kórházban szinte gúnyosan fejtegette nekem, hogy a lét értelmetlen. Majd kemény szenvedések hónapjai után magához hívott és ezt mondta. „Alighanem magának van igaza. Ahogy elnéztem, a vergődő emberek számára van mondanivalója. Megnyugszanak, értelmes lesz még a sóhajuk is. Mit mond nekik?” Ekkor átöleltem, és beszéltem neki Jézusról, hogy igazolta a történelem. Bocsánatot kért és fölemelve párnáját, kivett onnan egy kis fiolát. Nekem adta és kért, semmisítsem meg, nem veszi be a mérget, mert már nem akar öngyilkos lenni. Csodálatos élményeim ezek!

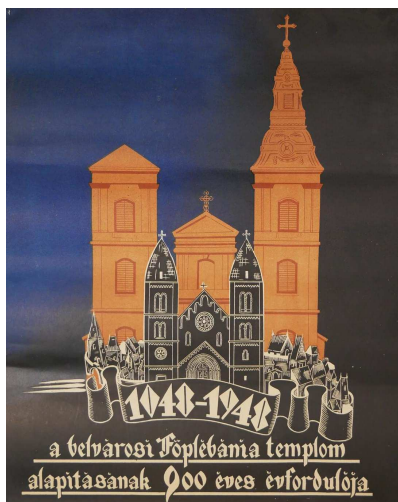
Azért tárom a nagyszerű jelenségeket drága magyar testvéreim elé, hogy halottak napja sötétségét lelkünkben reménytéljes, reális fények ragyogják be. Hogy induljon el szegény népünk Jézus felé. Minél többen tanulják meg gyermekeiket igazán szeretni, és ismertessék meg velük a jézusi reménységet.

Dr. Kerényi Lajos SchP

Közelgő jubileumok

Képviselőtestületünk októberi ülésén áttekintettük az előttünk álló időszak lehetőségeit, az ismert okok miatti nehézségeit és várható örömteli eseményeit. Utóbbiak közül kiemelkedik három – plébániánk történetéhez kapcsolódó és munkatársunk Aranyossy Mihály által „kikutatott” – jubileum. Ezek rendkívüli lehetőséget kínálnak – és egyben kötelességet is jelentek – abból a szempontból, hogy éljünk az alkalommal és felkészüljünk e jubileumok megünneplésére, melyeknek csúcspontja 2023. augusztus 15-én lesz, amikor plébániánk alapításának 975. évfordulója érkezik el.

Ahogy a képen látható logó is bizonyítja, 1948-ban volt templomunk alapításának 900. évfordulója.

A másik két jeles esemény, amelyekről ebből az alkalomból ugyancsak meg kell emlékeznünk, Mindszenty József bíboros úr beszédének 75. évfordulója, amely a 900. évfordulón, a búcsúünnepen hangzott el, valamint az, hogy ugyanezen a napon avatta fel Boldog Meszlényi Zoltán püspök atya a háborúban elpusztult főoltár pótlására a Molnár C. Pál által készített főoltárunkat.

Természetesen sok más kérdés is felmerült, az egyik ilyen például a képviselőtestület működésével, ülésezéseinek gyakorisága a jövőben.

Képviselőtestületi ülésünk házigazdája régi barátunk, templomunk misebor-szállítója Pécseli József, felesége, Ági és leányuk Mariann volt, akiknek hálásan köszönjük a vendéglátást.

Szeretettel szolgálni megunhatatlan tevékenység

Szerencsen találkozott a Miskolci Egyházmegyei Karitás kötelékében tevékenkedő mintegy hatvan önkéntes munkatárs, október 8-án. A lelkinapnak a Szerencsi Általános Művelődési Központ Középiskolai Kollégiuma adott otthont.

A találkozó imaórával kezdődött a szerencsi görögkatolikus templomban. Orosz Atanáz püspök elmélkedésében kiemelte: „Amikor a Karitás működtetésének forrását keressük, az evangéliumot kell alapul vennünk, a szeretet parancsát: »ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!« (Jn 13,34) Ez a parancs válogatás nélkül, mindenkire kiterjed, így a Karitás legfőbb alapelve is ez, vagyis hogy egyaránt szeretünk mindenkit.

Ahhoz azonban, hogy valaki élete végéig hűséges karitás munkatárs maradjon, szüksége van stabil személyiségre, helyes önbecsülésre. Csak így lehetséges kimeríthetetlen szeretettel folytatni az önkéntességet – mutatott rá a főpásztor.

A találkozó megszervezésével, a személyes kapcsolatok építésén és a lelki feltöltődésen túl, Csejosi Szabolcs egyházmegyei karítaszigazgató célja az is volt, hogy az egyes közösségek önkénteseinek tevékenységét megismerve, jól bevált gyakorlatokkal, ötletekkel is bővüljön a résztvevők szaktudása.

Számos gyakorlati tanáccsal szolgált Csorba Gábor, plébániánk állandó diakónusa, aki a Szent Erzsébet Karitás Központ igazgatója az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyében.

Főegyházmegyénk területén ugyanis sokkal több plébánia működik, mint a Miskolci Egyházmegyében, ezáltal feladatunk szélesebb körű, tapasztalatink sokrétűek, és a segítségre szorulóak száma is nagyobb.

A küldetés azonban közös: a Jóisten nevében jót tenni másokkal – mondta Csorba Gábor. Hozzátette, hogy ha ezt nem egyedül, hanem közösségben és akár más intézményekkel együttműködésben tesszük, akkor sokkal hatékonyabbá válhat a tevékeny szeretet. Arra is rámutatott, hogy a testi szükséglet mögött sokszor láthatatlan lelki éhség is rejtőzik. Ennek táplálásában tud más vagy több lenni a karítasztevékenység egyéb intézmények szociális segítségnyújtásához képest.

Sokszor nem pusztán adományozással, hanem életvezetési tanácsokkal, tanfolyamokkal, a rászorulókkal együttműködésben lehet eredményeket elérni – hangzott el. Előadásában Csorba Gábor, nem hagyta figyelmen kívül a munka során előforduló nehézségeket, akadályokat sem. Ezek ellenére kitartásra bátorította az önkénteseket: „Szeretettel szolgálni megunhatatlan tevékenység.”

(Forrás: Magyar Kurir)

Caritas Hungarica díjat kapott plébániánk önkéntese

„Mindazt, aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom Atyám előtt, aki a mennyekben van... És aki inni ad akár csak egy pohár friss vizet is egynek e legkisebbek közül, mert a tanítványom, bizony, mondom nektek: nem veszíti el jutalmát.” (Mt 10,32 / 42)

A karitás önkéntesei belső indíttatásból végzik szolgálatukat. Nem a maguk javát, hanem másokét keresik, kívánják, munkálják. Szabadságunkból adódik, hogy lemondhatunk róla mások javára, mások szolgálatában, másokért. Ez nem más, mint a szeretetből meghozott áldozathozatal. Tulajdonképpen ezen alapszik az ember boldogsága, az emberi társadalom, a család és az egyház közössége. Nem a közvetlen, látható érdekek mentén haladva, hanem az örök, állandó és felülmúlhatatlan értékért való áldozat, lemondás útján járva lehetünk csak boldogok itt a földön és lehet örök boldogságunk a mennyben.

Az áldozatvállalás, a készség mások szolgálatára az, ami a szabadságot megkülönbözteti a szabadosságtól, az önzéstől, az egoizmustól. A hivatás, a szolgálat minden szakmában, minden társadalmi együttélési formában meghatározó, és aki szeret, az minden élethelyzetben kész a lemondásra. Éppen ezért a munkavállalók is önként állnak bele a munkába, a közösségbe, de a családtagok, édesanyák, édesapák, gyermekek, nagyszülők is szeretetből végzik, teszik dolgukat. Ha teszik, boldogok, mert a helyükön vannak, ha nem teszik, akkor hiányt szenvednek még akkor is, ha nincsenek ennek tudatában.

A társadalomnak, beleértve az egyházat is, alapkövei azok a személyek, akik példamutatón, következetesen, évek, évtizedek óta szolgálnak nem a maguk, hanem Isten dicsőségére. Éppen ezért méltó és igazságos, hogy a közösség, amelynek a nevében végzik a szolgálatukat, viszik végbe a jótetteket, visszajelzést adjon számukra, és buzdítsa a közösséget a jó példák és a példaképek bemutatásával. Az adott közösség ezért alapít díjakat, kitüntetések, ad elismerő okleveleket, hogy azokon keresztül kifejezze köszönetét az ünnepeltnek s egyúttal önmaga és a világ elé példaképként állítsa a kitüntetett személyt.

Nem szabad félreértenünk, a kitüntetés, díjazás nem öntömjénezés, hanem a megbecsülés, a szeretet kifejezése, hálaadás Istennek. A díjazás az egész közösség öröme és Isten megdicsőítése is egyúttal, mert az Ő nevében végezzük a karitás munkát. Megbecsülés a díjazott számára, de az egyház szűkebb és tágabb közössége számára is.

A Katolikus Karitás a Caritas Hungarica-díjjal ismeri el azon önkéntesek munkáját, akik hosszú évek óta áldozatosan szolgálják rászoruló, magányos, beteg embertársainkat. Az Egyházmegyei Karitás Központ minden évben három jelöltet terjeszt fel erre a díjra, akik a legpéldamutatóbb módon végzik szeretetszolgálatukat. A Katolikus Karitás vezetősége 2012-ben alapította meg a Caritas Hungarica Díjat, amelynek célja elismerni és értékelni a karitás önkéntesek különböző szociális területeken végzett példaértékű munkáját. A díj további célja az önkéntesség

társadalmi elismertségének növelése, a karitatív tevékenységre való buzdítás.

Az elismerést azok az önkéntesek kapják, akik a Katolikus Karitás tevékenysége során a legtöbbet tettek karitatív tevékenységben a rászorultakért: mint például az idősek, betegek, fogyatékkal élők és a társadalom peremére sodródott családok támogatása.

Az idei egyik *Caritas Hungarica-díjat* a Katolikus Karitás Erdő Péter bíboros, esztergom-budapesti érsek és a Szent Erzsébet Karitás Központ igazgatójának javaslata alapján *Mátyásy Mária (Marilla)*, plébániánk karitás önkéntese kapja. Az ünnepélyes átadásra 2022. november 26-án, szombaton kerül sor templomunkban a Szent Erzsébet Karitás Központ lelkinapjának szentmiséje keretében.

Marilla 2005. óta tagja és motorja a plébániai karitáscsoporthoz. Személyes, szeretetteljes segítő szolgálatával nemcsak segélycsomagokat ad át a nehéz helyzetben levőknek, hanem Krisztus szeretetét is közvetíti feléjük. Minden hozzá fordulóhoz vannak együttérző, vigasztaló, gyógyító szavai, praktikus jótanácsaival pedig értékes segítséget nyújt egészségügyi és általános élettapasztalatából fakadóan a rászorulóknak.

A Covid járvány alatt is rendelkezésre állt, házhoz ment látogatni, segíteni. Marilla az irgalmasság cselekedeteit jeleníti meg, fáradságot nem ismerve. Mindenkinek mindene, ahogy Szent Pál apostol jellemezte a keresztény embert. Személyében az Úr kinyújtott karja ő, aki igazolja és hitelesíti az Anyaszentegyház küldetését. Isten szeretetéről tesz tanúságot. Deo Gratias! Köszönjük Marilla és a többi karitás tag munkáját, tanúságtételét, szeretetét.

Csorba Gábor

állandó diakónus, karitás igazgató

Az Oltáriszentség csodája

Alexandrina Maria da Costa 1904-ben született a portugáliai Balazar helységben. Édesapjának két gyermeke volt: ő és Deolinda. Az apa elhagyta családját, nagy nélkülözésben éltek és a gyerek másfél évi iskolai tanulmányokat követően kénytelen volt vidéken munkát vállalni. Tizenkét éves korában egy fertőzést kapott. A betegség súlyosan befolyásolta a mindennapi életét.

1918. nagyszombatján, amikor testvérével és egy harmadik kislánnyal éppen együtt voltak, azt vették észre, hogy három fiatal férfi akar bemenni a szobájukba. Mária Costa érezte a veszélyt, és végül úgy oldotta meg a helyzetet, hogy kiugrott az ablakon. Sérüléseket szenvedett, de elvonszolta magát egy templomba. Állapota egyre romlott, végül ágyhoz kötötni kellett élnie.

Buzgó Mária-tisztelő volt, és többször kérte a Szent Szület, hogy gyógyítsa meg: felajánlott apróbb áldozatokat, például megígérte, hogy elajándékozza személyes tárgyait, levágatja a haját, és feketébe öltözik egész életében, ha visszanyeri egészségét. Az idő előrehaladtával be kellett látnia, hogy ezek a kérések nem teljesülnek, és ekkor kapta meg a felismerést: hivatása, küldetése van, ami éppen abban áll, hogy mást kell felajánlania: egyesítheti szenvedését Jézus szenvedésével. 1938. október 3-tól 1942. március 24-ig minden pénteken átélte Jézus szenvedését.

1942. március 27-től tizenhárom éven és hét hónapon keresztül, halála napjáig nem tudott magához venni ételt, csak az Oltáriszentséggel táplálkozott. Testsúlya harminchárom kilogrammra apadt.

Alexandrina 1944-ben Don Bosco szalézi rendjének külső tagja lett. Szenvadását az ifjúság megszentelődése szándékára ajánlotta fel. 1955. október 13-án, ötvenegy éves korában halt meg. 2004. április 25-én II. János pápa boldoggá avatta.

Dr. Breznay István
plébános

Októberi zarándoklatunk

A Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia és a Szent Rókus Plébánia közössége Andocsra és Kaposvárra zarándokolt 2022. október 1-jén.

A közel százfős közösség két autóbusszal utazott a Balaton déli partjához közeli andocsi Mária kegyhelyre. A Bazilika Minor rangú templomban Dr. Nyéky Kálmán plébános atya fogadta csoportunkat. Dr. Osztie Zoltán és Dr. Breznay István plébános atyák szentmisét mutattak be, majd Kálmán atya részletesen bemutatta a kegytemplomot, és a Mária kegyzsobor múzeumban őrzött ruháit.

Következő állomásunk Kaposvár volt, ahol nagyszerű ebédet fogyasztottunk el a Kapos Hotel éttermében, majd átsétáltunk a tér túloldalán álló, gyönyörűen felújított székesegyházba.

Varga Péter plébános atya Osztie Zoltán atya tanítványa volt a szemináriumban, úgyhogy különösen szeretetteljes volt a fogadtatásunk. Itt a békéért és a betegek gyógyulásáért imádkoztunk.

Zarándoklatunk utolsó állomása a Kaposvári Csiky Gergely Színház volt, ahol Varga Kata és munkatársai lelkesen, és igazi lokálpatriotizmussal mutatták be számunkra az épületet.

Rövid megemlékezést tartottunk az aradi vértanúk közelgő, október 6-i ünnepére készülve, majd Sztancsikné Losonci Tímea és Sztancsik Blanka dalban emlékezett meg boldog Brenner János vértanúról.

A himnusz eléneklésével zártuk hivatalos programunkat Kaposváron.

Az esti órákban mind a két autóbusz szerencsésen hazaérkezett Budapestre, az esti órákban. Nagyon sokan már a leszállás előtt jelezték, hogy jönni szeretnének a november 12-i, Máriaradna (RO)-Battonya-Mezőkovácsháza útvonalra szervezett, következő zarándoklatunkra is.

Aranyossy Mihály

Hangversenysorozat indult

Október 22-én, szombaton 19:30-kor Liszt Ferenc születésnapján, nemzetközi szinten is egyedülálló, Liszt Ferenc összes orgona- és harmóniumművét bemutató, kilenc koncertből álló sorozatot indított Mészáros Zsolt Máté Junior Prima Díjas orgonaművész, templomunk zeneigazgatója. Az ünnepi nyitóhangverseny sztárvendége Kautzky Armand színművész volt. A hangversenysorozat folytatódik, amelyeknek időpontjairól az érdeklődők honlapunkon, facebook oldalunkon és hirdetéseinkben találnak majd információt.

November 2-án, kedden 18 órakor, a halottak napi liturgiában elhangzik: Gabriel Faure: Requiem c. műve. Közreműködik templomunk énekkara, a Kőbányai Szent László kórus, Erdődy János orgonaművész, Kővári Eszter szoprán és Lettner Zsolt bariton. Vezényel: Somogyvári Ákos

César Franck 200.- és Kodály Zoltán születésének 140. évfordulóján november 19-én, 19 órakor templomunk orgonaművésze, Erdődy János előadja Franck orgonaszimfóniáját (Grand Pièce Symphonique) és Kodály Zoltán Csendes mise orgonára című művét. Jegyek válthatók a koncert előtt az információs pultnál vagy a www.jegy.hu oldalon.

Mindenszentek és halottak napja

Gyakran hívjuk fel a figyelmet arra, hogy ne keverjük össze Mindenszentek ünnepét a halottak napjával. Már a megnevezés is egyértelmű: Mindenszentek esetében ünnepről van szó: ünnepeljük a haláluk után már Istennel létközösségben lévő, tehát megdicsőült szenteket, míg a halottak napján nem ünnepelünk, hanem megemlékezünk és imádkozunk – a tisztulás állapotában lévő – halottainkért. Mégis, nem véletlenül követi egymást a liturgikus naptárban a két nap. Ami a legmélyebben kapcsolja össze őket persze, az katolikus hitünk alapja és gyökere: a feltámadás, ami nélkül – ahogyan Szent Pál írja – „a ti hiteteknek semmi értelme nincs.”

Ide kell kapcsolnunk azonban még apostoli

hitvallásunk egyik cikkelyét, a szentek közösségének hitét ahhoz, hogy a földi küzdő egyház, az üdvözült szentek, és a meghalt és tisztulás állapotában lévő közösségében számunkra a küzdő egyház számára, a tulajdonképpeni lényeg, a feltámadás mint valóság így is megmutatkozzon. Ez a mód logikailag hibásnak tűnhet, amennyiben ugyanazt ugyanazzal akarjuk bizonyítani (a feltámadást a feltámadással, mivel az előző három a feltámadás feltételezéséből alakult ki), de valójában ez csak látszólagos ellentmondás, mert a mi „végső” tudásunk a hitre épül, nem azért hiszünk, mert előzőleg bebizonyítottuk az okát, hanem „hiszek, hogy értek”.

Ahhoz, hogy a végső dolgokat (eszkatológia) – a magunk emberi módján – értsük, ahhoz hinni kell, ami pedig a kegyelem befogadása.

Hogy hogyan bontakozik ki az egész kinyilatkozás fokozatosan, Krisztusig, sőt Isten színelátásáig, arról a Szentírás tudósít. (Mert Krisztusban a létezésünkben adott kérdésre a válasz egyszerre megadatott és mégis „eljövendő”).

Ameddig a kutatások eredményei lehetővé teszik, hogy bizonyossággal vissza tudjunk tekinteni a legősibb korokra, az ember mindig is valamilyen módon kereste a kapcsolatot az élete és halála utáni állapota között. Ezt mindegyik ismert kultúra régészeti kutatásai bizonyítják. A Szentírásban is jól követhető az a folyamat, mely az ezzel kapcsolatos vívódásokat tükrözi, de amelyek mind arról tanúskodnak, hogy a „semmit” az ember nem fogadta el. (Úgy tűnik, ma igen, de ez látszólagos, inkább elfojtás, menekülés.) Izrael Seol fogalma egy homályos tisztázatlan halotti árnyéklét, nem a semmi. Nem is fogadták el végül. A Makkabeusok könyveiben olvashatjuk Makkabeus Júdás történetét, aki a csata után végigmegy a csatatéren, hogy összeszedje a hősi halottakat, akik közül soknak a nyakában talált amulettek bizonyították, hogy pogány bálványimádók voltak. Ugyanakkor népükért, hitük védelmében haltak hősi halált. És Makkabeus Júdás ekkor nagy összeget ajándékozik a templomnak, hogy áldozatot mutasson be a halottakért, biznyságot téve ezzel arról, hogy a halottakért bemutatott áldozat nem hiábavaló. A korai keresztények erre gondoltak akkor, amikor a meghaltakért teljes egyszerűséggel szentmisét ajánlottak fel. Mit mutat ez meg? Azt, hogy ebben az esetben – és sok más esetben is – először jelenik meg a hit gyakorlata, és ezt követi – esetleg évszázadok

múlva – a teológiai reflexió. Az egyszerű, „jámbor” hit tehát sokszor megelőzi a teológiai kifejtést. Ha tetszik, ez nyilvánvaló sugalmazás, amit a Szentírással kapcsolatban is vallunk. (Ez persze nem jelenti azt, hogy minden jámbor hitgyakorlat sugalmazott. A teológiai reflexió viszont évszázadok alatt, Jézus istenemberségének kifejtésével – és nem nélkülözve a Szentlélek közreműködését – a legnagyobb misztériumhoz „férközött”).

A fentiekből következik tehát, hogy az élők, a meghaltak és a megdicsőültek valamilyen módon közösségben vannak egymással, és ezt nevezzük a szentek közösségének. Tehát igen: mindannyian szentek, konszekráltak vagyunk, mert megkeresztelték bennünket, vagyis, Istennel vagyunk kapcsolatban. A különbség az, hogy a megdicsőült szentekért nem kell közbenjáró imádságokat végezni, hanem őket kérjük meg erre. A halottakért viszont imádkozni kell. A halottak vonatkozásban maradnak a világgal, ezért – kellő óvatossággal – azt is tapasztalhatjuk, hogy a pszichén keresztül kommunikálnak velünk. (Az emberi vallás talán legősibb formájának, az animizmusnak a kialakulásában is ez játszott szerepet, vagyis először volt a tapasztalat, és ebből alakult ki a vallás.)

Mindezek a megfontolások önmagukban nem állnak meg, Krisztus körül viszont elrendeződnek. Összetartozásunk legmélyebb alapja az Ő halála és feltámadása, ami által az Ő életében részesülünk, és ez az, ami a leginkább összeköt bennünket egymással. Mert ha mindannyian Krisztus testéhez tartozunk, akkor egymással is egy testet alkotunk, ezért mondhatjuk, hogy a Mindenszentek és a halottak napja gyakorlati tartalma a szentek közössége.

BL

A Senior Csoport Vácon

Izgalommal és örömmel indultunk el tizenöten Vácra, szeptember 27-én. Takáts Csilla és Rumi Vali, a program ötletadói vezették a sétát – hamisítatlan kisvárosi hangulatban – a remek tereken. A Fehérek templomában épp harangszentelésre készültek. A harang felújított tartószerkezete már elkészült, de még mind a négy harangot közelről csodálhattuk meg. A piaristák templomában és a székesegyházban is imádkoztunk a hazáért. Sajnos, a gyönyörű Maulbertsch-freskókat az állványok miatt nem láttuk, de szépen szólt a Boldogasszony Anyánk a kupola alatt.

Az egyre erősödő esőben a Vác történetét bemutató kiállítás volt a menedékünk.

Megrendítő élmény volt a Domonkos templom kriptájából előkerült anyag a Memento Mori kiállításon. A 18. századi polgárság mélyen vallásos lakóinak élethez és halálhoz való viszonyát mutatják meg a Krisztus-ábrázolások, temetési kellékek.

Végül – Kacs Kovics Lajos vezetésével – a püspöki palotába mentünk, ahol Marton Zsolt püspök atya végigvezetett minket a palotán, majd az ázott csapatot igazi testvéries beszélgetéssel és vacsorával fogadta. Felejthetetlen napunk volt!

További idej programjaink: • november 15. 9.45 Magyar Nemzeti Múzeumban séta, majd közös teázás • november 29. 9.00-15.00. Adventi lelki nap keretében: 9.00 Szentmise a Belvárosi Plébániatemplomban, 10.00-15.00 lelki készüllet a Szent Kinga teremben, Schall Tamás atya vezetésével. Közben szendvicsebéd, tea. • December 13. 9.00 beszélgetés a Szent Kinga teremben. Az ezévi programok értékelése, a 2023 évi programok tervezése.

Zöldyné Szita Erzsébet

Özvegyek lelkgondozása

Október 13. és 15. között tartották Pécsett, a Magtárban a Házás Hétvége Közösség özvegyeknek szóló hétvégéjét. A háromnapos alkalom kigondolója, és egyben a papi csoport vezetője Bíró László püspök atya volt, aki az eseménnyel kapcsolatban a következőket mondta:

XVI. Benedek pápa a Caritas in veritate kezdetű munkájában arról beszél, hogy minden ember Isten logosza, azaz szava. Minden ember egy üzenet, Isten üzenete! Ez az üzenet a dialogosban, azaz a dialógusban mutatkozik meg. A párok közti kommunikációnak súlya, és így fontos szerepe van az Istenre mutató tapasztalat közvetítésében.

Az Özvegy Hétvége megszületését az motiválta, hogy azzal a helyzettel is meg kell birkózni, hogy az emberek elveszítik társukat.

A Házás Hétvége Özvegyeknek címmel megtartott három nap segít a társa elvesztése miatt elmagányosodott házasemberben tudatosítani, hogy nincs egyedül. Ezt bizonyítandó megmutatjuk számára, milyen kapcsolati háló veszi körül őt. Tisztában vagyunk azzal, hogy magányt élnek meg ők a gyász miatt, de azt nem szabad elfelejteni, hogy a magány nem egyenlő az egyedülléttel, hisz körbeveszi a hátramaradt felet korábbi kapcsolati rendszere. Ez pedig egy védőháló, mely megtart. Ez az első, amire igyekszünk rámutatni.

A második pillér, hogy az önmagára ismerésben adunk segítséget az egyedül maradt embernek. Fontos, hogy tisztában legyen a veszteség utáni önmagával, és el is tudja fogadni magát sérüléseivel, nehézségeivel, zúgolódásaival. Sokszor nehéz témák is előkerülnek mint a megbocsátás, büntudat vagy a megbántottság elengedése. A gyászban ugyanis könnyen kialakulnak olyan attitűdök, melyek elfedik az én igazi arcát. A kultúra felkínál gyászolási modelleket, és ezekbe igyekeznek beleygőmőszölni az érzéseiket az özvegyek. Így vannak, akik próbálnak erősnek

mutatkozni, mások gyengének és összetörtnek bizonyulnak. Ezzel akkor van probléma, ha belül, az illető mást él meg, és ez csak egy elgondolt elvárásnak, vélt, külső elvárásnak való megfelelés. Ebben az esetben azonban a külvilág felől érkező reakció nem magának a személynek, hanem ennek a mutatott képnek fog megfelelni. Így a megértő, az igazi személynek szóló, támogató kommunikáció is félrecsúszik.

A másik emberben zajló folyamatokat nem lehet kitalálni, csak önfeltárás útján mutatkozhatnak meg. Ez az őszinte, mély érzésekről szóló beszélgetés az alapja a másik ember elfogadásának, és értékei felismeréséhez vezet el. Ekkor leszünk képesek úgy szeretni a másikat, mint önmagunkat. Önmagunk elfogadása tehát a második kulcs, amit az Özvegy Hétvége igyekszik átadni a résztvevőknek.

A harmadik dolog, amit érintünk, az az, hogy a magány belülről kietlen sivatagnak látszik. Töltődés nélkülinek és végeláthatatlannak, amiben az ember megfáradva gyalogol, a túlélésben reménykedve. Mi szeretnénk megmutatni az özvegyeknek, hogy a sivataghoz hozzátartozik az oázis is. Ez özvegy állapotban is jelen van. Bátorítjuk őket, vegyék észre életük oázisait! Hisszük, hogy a kitárt szívű emberek képesek lesznek a kapcsolatteremtésre, oldódik a magányuk. Ezáltal utat nyitunk, hogy találjanak vissza a közösséghez. Ahhoz a közösséghez, amelybe korábban férjükkel vagy feleségükkel tartoztak, ami annyi közös megélt tapasztalatot, érzelmi mélységet adott kapcsolatuknak, és amely élhető ebben az állapotban is. Ahogy azt gondoljuk, nekik szükségük van a közösség támogatására, fordítva is igaz, ők a most házasságban élő párok számára képesek minták lenni. A közösségben meglévők segítségét jelentik ők, ott tudnak lenni, mikor szükség van megélt tapasztalataik felemelő erejére. Ez igazi misszió.

Az Özvegy Hétvége legmeghatározóbb része mindjárt az első nap eseménye, egymás végighallgatása. Ki hogyan szembesült özvegyiségével és hogyan sikerült talpra állnia, miként találta meg ebben az új állapotban a belső békességet. Nagy kegyelem ez, és minden történet erről a kegyelemről szólt. Van egy furcsa elképzelésünk az özvegyekről, azt gondoljuk, hogy idős asszonyok. A mostani Özvegy Hétvégén résztvevők harmada férfi, és a jelenlévők között sok az igen fiatal. Felkavaró látni az ilyen életutakat, a sokszor három-négy gyermekkel magára maradt, de talpra álló házastársat.

Az általunk használt nyelv más, mint a terápia nyelve, amely az érzésekről való kommunikációra épül. Itt is vannak megosztások, ahol a történetek mellett az özvegyek beszélnek a bennük lévő érzésekről. De azt gondolom, nem ez a vezérfonal, nem a pszichológiai eszközkészlet, hanem ezek az őszinte megosztások azok, amelyek formálják őket. A sorstársaknak könnyebb megnyílni, a közösség pedig gyógyító. A szentmise és a szentségimádás egyaránt része e három napnak. Az Istenre hangolt szív sebei jobban gyógyulnak.

(Forrás: Magyar Kurir)

Ki viszi át a szerelmet

Könyvvallásoknak nevezzük azokat a vallásokat, melyek kánonilag meghatározott szent könyvekre épülnek. Ezek a vallások: a zsidó vallás, a hinduizmus, a zoroasztrizmus, a kereszténység és az iszlám. A kereszténység esetében azonban ez nem jelenti azt, hogy a Szentírás az isteni kinyilatkoztatás végső forrása. A végső forrás, akiben kimondta magát Isten, egy személy (pontosabban: egyedül „A Személy”, mi ugyanis rá való tekintettel vagyunk személyek, be-nem-teljesedetten): Jézus Krisztus. A Szentírás pedig „arról szól”, hogy az isteni, folyamatos kinyilatkoztatás – kezdve a teremtéssel, majd utolsó szakaszában a zsidó történelemmel és annak írásba foglalásával – hogyan jut el végkifejletére, és kapcsolódik össze az Ó- és Újszövetség.

A Szentírás elejétől végéig sugalmazott mű, de úgy, hogy a szerzők szabadsága megmaradt, a korok szemléletét a természeti folyamatokról nem kellett korrigálni, hiszen nem is létezett akkor természettudományos gondolkodás, a kinyilatkoztatás pedig Isten önkinyilatkoztatása és nem természettudományos igazság. Épp itt mutatkozik meg a legjobban Isten istensége, és az, hogy a Szentírás valóban szent írás.

Attól kezdve azonban, hogy történelmileg Jézus feltámadásával megjelent a végkifejlet, a Szentírást ennek az eseménynek a fényében kell olvasnunk, sőt – mondhatjuk –, csak így „érthető”. Az Ószövetség az Újszövetség nélkül befejezetlen, az Újszövetség viszont nem áll meg az Ószövetség nélkül.

Nagy László

Ki viszi át a szerelmet

Létem ha végleg lemerült

ki imád tücsök-hegedűt?

Lángot ki lehel deres ágra?

Ki feszül föl a szivárványra?

*Lágy hantu mezővé a szikla-
csípőket ki öleli sírva?*

*Ki becéz falban megeredt
hajakat, verőereket?*

*S dúlt hiteknek kicsoda állít
káromkodásból katedrálist?*

*Létem ha végleg lemerült,
ki rettent a keselyűt!*

*S ki viszi át fogában tartva
a Szerelmet a túlsó partra!*

Mindegyik könyvvallás kánoni szövegeinek voltak és vannak értelmezői és magyarázói. A Szentírás esetében is ez a helyzet, mégis, alapvetően eltér a többitől, mert a Katolikus Apostoli Egyház a Szentírást illetően „tulajdonjoggal” bír. Ennek egyszerűen az az oka, hogy az Újszövetség – amelyben befejezetté válik az ószövetségi kinyilatkoztatás, hiszen a Messiás érkezett – „benne”, az egyházban, annak hagyományában keletkezett. Ezért az értelmezés és az abból levonható következtetések az Egyház joga és kötelessége. Ennek hármas formája: a Szentírás, a Hagyomány és a Tanítóhivatal. Ezért követelmény, hogy amikor a teológiai kutatás vagy akár a hívő filozófiai gondolkodás minél jobban értelemmel törekszik kibontakoztatni, elmélyíteni a feltámadás hitét – hiszen ez a dolga –, az nem kerülhet ellentmondásba a Szentírással, a Hagyománnyal és a Tanítóhivatallal. Ez akkor is így van, ha egyes, és később igaznak

bizonyult teológiai állításokat a Tanítóhivatal először tévesnek vagy még meg-nem-ítélhetőnek tart. Ezért a feltámadás történelmi és egyben történelmen túli megvalósulásának folyamata (hiszen Jézus nem megelevenedve, ebbe a világba támadt fel – az csak egy biológiai esemény lett volna) a Szentírásból ismerhető meg, és így a fentieket szem előtt tartva onnan meríthetjük ismereteinket.

Az igazság azonban az, hogy ahogy a Szentírás maga Lélekben keletkezett, úgy nekünk is szükségünk van annak az olvasásához erre az „ügyvédre”, a Szentlélekre

Az ember halál utáni létezésének kérdéseivel – amennyire vissza tudunk tekinteni – a nagy kultúrák, majd kifejezetten a görög filozófia már évszázadokkal Krisztus előtt foglalkozott és nagyon mély belátásokra is jutott, de arra, ami Jézusban valósággá vált, a filozófiai reflexió nem érhetett el, mert abban Isten és ember különbségének összekeveredés nélküli, kikövetkeztethetetlen történelmi egysége valósult meg, ami által mi, emberek önmagunkról tudtuk meg, hogy valójában kik vagyunk.

Az első századokban – de sok, nem katolikus ún. „tanításban” máig így van ez – a teológiai reflexió egy nagy része nemigen tudott megbirkózni Jézus istenségének és a feltámadásnak a kérdésével. Ebből származtak a tévtanítások (eretnkségek), melyekből sok van, ezekre most nem térhetünk ki (és nem is érdemes).

Az evangéliumok szinte „földhözragadt” egyszerűséggel, ugyanakkor olyan megfogalmazásokkal éltek, amelyek lehetővé tették a későbbi zsinatokon rögzített dogmák (igazságok) megfogalmazását pontos, filozófiai fogalmak alkalmazásával.

Az emmauszi tanítványok története – például – megmutatja, hogy ők mást vártak Jézustól, és elkezdtek szétszéledni. Ezt mondták: „*Pedig mi azt hittük, hogy ő szabadítja meg Izraelt, de hát keresztre feszítették, és ennek már harmadik napja.*” (Lk 24,21) Péter közölte: „*Megyek halászni.*” (Jn 21,3) és csalódottan folytatni akarta munkáját. És ezek az események – az apostolok esetében – Jézus megjelenéseit követték! A feltámadás utáni találkozásokat követő történetek ilyen rögzítése tette lehetővé a későbbi eretnkségek elvetését, mert ezekből tudjuk, hogy a feltámadt test ugyanazt a személyt jelenti, mégsem biztos, hogy rögtön felismerhető. Mert kell hozzá még valami, illetve valaki: a Szentlélek. Mária Magdolna kertésznek nézte Őt, és akkor ismerte fel amikor Jézus megszólította, az emmauszi tanítványok csak a kenyértörésben „látták meg”. Ezek az események – többek között – egyértelműen bizonyítják, hogy a feltámadás a testre is vonatkozik, és ezekkel az egyszerű szavakkal kizárják a téves értelmezéseket. Sőt, egyértelműen azt fejezik ki, hogy az isteni teremtettség szeretet azáltal, hogy az embert megalkotta a világmindenség történetében, olyan ideát fejezett ki, amely szerint – anyagi vonatkozásban is – a megdicsőült ember az örök boldogságban nyeri el végső beteljesedését. Ezt persze nem tudjuk elképzelni, hiszen fogalmaink,

tapasztalataink forrása az anyagvilág, és szellemi létezőként is a testünkön, pszichénken keresztül nyilvánulunk meg, mégis eleve van valami megfogalmazatlan „tudásunk” az anyagvilágon túli létezésről. Az ősi természetes vagy pogány vallások sejtése például ezt azzal fejezte ki, hogy próbálta konzerválni a halott testet, ugyanakkor mélyen nyomasztotta őket az, amit a szemükkel láttak. A görög filozófia a problémát úgy „oldotta meg”, hogy – a testet a lélek börtönének tartva – a halált a lélek szabadulásának tekintette, mindenesetre az ember megsemmisülését nem fogadta el. Arra persze nem térhetett ki, amit mi már tudunk, hogy gondolkodásunk sem független testünkötől, annak eszköze agyunk és idegrendszerünk. A kommunikációnk is a test révén valósul meg, tehát emberként test nélkül halálunk után sem létezhetünk. (Itt a halál utáni „köztes állapot”

kérdése kerül elő, melyről most csak annyit, hogy a teológiai elgondolás szerint a lélek az anyagvilág mélyebb alapjaival kerül kapcsolatba, amit Benedek pápa így fogalmaz meg: „Istennél van”, aki a személyt „átmenti. Ez a válasz Nagy László 1957-ben írt, gyönyörűen fájdalmas versére.)

Az más kérdés, hogy mit mondhatunk mi a feltámadt testről,

ezzel az anyagi agyunkkal és idegrendszerünkkel. Szent Pál szerint: „*Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív fel nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik szeretik őt.*” (1Kor 2,9) A Szentírás további információkat is ad, amiből az derül ki, hogy a feltámadt test anyagisége túllép a mi anyagvilágunk kötöttségein, mert maga az anyag teljeseedik be. Hogy hogyan? A „hogyan?” kérdésében mi az anyagiség és a logika talaján mozgunk, ami ebben az esetben félrevezető, de az mégiscsak megállapítható, hogy testünket nem az életünk során folyamatosan cserélődő anyagi részecskék teszik személyessé, hanem sokkal inkább „az”, amit (akit) a klasszikus filozófia a test formájának vall, és mi léleknek nevezhetünk. (Ez nem jelenti azonban azt, hogy a testünk földi anyaga semmivé válik.)

Végül, térjünk vissza „ügyvédünkhöz”, a Szentlélekhez. Valójában Ő közvetíti a „tudást”, meghozza személyesen. Péter, aki a feltámadás után, a Szentlélek hatására hagyott el mindent, még a földi szerelmet is – pedig már az is erősebb lehet a halálnál – először még elment halászni, pünkösöd után viszont már egész valójával a feltámadt Krisztusért élt és halt. Mert már nem csak meglátta, hanem „látta”.

Ki viszi át a szerelmet a túlsó partra? A földi szerelem ősforrása, transzcendens oka Isten maga, aki eleven egymásbanlevőség a Szentháromságban, s így a szerelem is maradéktalan beteljesedésre jut benne.

BL

Plébániánk hírei

Templomunk misarendje:

Hétfő	9.00; 17.00
Kedd	9.00; 17.00
Szerda	9.00; 17.00
Csütörtök	17.00
Péntek	9.00; 17.00
Szombat	9.00; 17.00
Vasárnap	8.30; 10.00
	18.00 angol nyelvű szentmise

Folyamatos szentségimádást tartunk a templomban
9 és 22 óra között

PLÉBÁNIÁNK RENDSZERES PROGRAMJAI

Hétfő	18.00	Felnőtt katekézis
Kedd	17.00	Elváltak és Egyedül Maradtak szentmiséje (havonta első kedden) és találkozója a Szent Kinga teremben (szeptember-május)
Szerda	14.00	Garantált házvezetés a templomban és a tornyokban
Csütörtök	16.30	Rózsafüzér imádság a békéért
Péntek	15.00	Engesztelő imaóra a hazáért
	18.00	Szent József Férfikör (kéthetente)

Gyóntatás

Kedd	16.00-17.00
Vasárnap	a 10 órai szentmise alatt

Lelki beszélgetés	Egyeztetés szerint bitter.belvarosiplebania@gmail.com 30 591 2601
-------------------	---

PESTI FŐTEMLOM

Spirituális közösségi lap
IX. évf. 53. szám

A Belvárosi
Nagyboldogasszony
Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Aranyossy Mihály
Dr. Breznay István
Csorba Gábor
Dr. Kerényi Lajos
Zöldyné Szita Erzsébet

Lektorálta:
Faga-Nagy Mária

Szerkesztőség:

Budapest 1056 Március 15.
tér 2.
bitter.belvarosiplebania@gmail.com

Megjelenik:
12 oldalon

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia

1056 Budapest Március 15. tér 2. Tel/fax: 318 3108 E-mail: belvarosiplebania@gmail.com
Irodaszolgálat: hétfő - szerda - péntek 9 - 12; 15.30 - 17.30
Irodavezető: Rochlitz Kinga